

מבצע: אחד פלוס אחד!

יריעת פתיחה

הקשיבו, הקשיבו, הקשיבו, השנה, השנה! נותנים לכולנו כזאת מתנה. חודש מהמם, הכי שמח ורוקד, ומיד אחריו עוד חודש בדומה לו, רק ברמת ווליום גבוהה יותר. שני אדרים! הידד, קדימה! להפעיל את הרמקולים הפנימיים ולהתחיל לשמוח... אבל...

כשאומרים לי לשמוח זה קצת מבלבל אותי. אני מנסה - אבל נדמה לי שיש לי שלל סיבות מדוע בעצם לא עכשיו. הילד הזה, הקשיים בעבודה, הכסף שאף פעם לא מספיק. בוקר מעוך של חורף, ומחלת שפעת (קורונה?) שעוברת מילד למשנהו ממאנת לעזוב. נראה שהמציאות מתפרסת לאורכה ולרוחבה מראה לי חסרונותיה ומגרעותיה. ועתה באים ומטילים עליי חיוב לשמוח חודשיים? זה רק עושה לי עוד יותר לחוץ! אבל...

רבנו מלמד אותנו ששמחה היא לא מותרות - שמחה היא דבר מוכרח לשפיות שלנו. להתמודדות היום-יומית. ודווקא כשקשה - זה הזמן הגדול של השמחה להיכנס ולרפא. מסופר איך רבנו נכח פעם בחתונה יהודית. בחתונות דאז היה נהוג שהמתופף גם משמח בפיו וצועק מדי פעם: פרייליך! פרייליך! (בשמחה! בשמחה!) בחתונה הזאת המתופף היה עייף כנראה, ובתוך שהיה מכה בתופיו ומכריז: פרייליך! נתנמנם והתעורר חליפות. ראהו אחד מבעלי השמחה נרדם, סטר על לחיו והאיץ בו: קלאפ פרייליך! (הכה בשמחה!) המשיך המתופף כמתוך שנתו ובקול בוכים מלמל אחריו: קלאפ פרייליך... כשראה זאת רבנו פנה לאנשיו ואמר: "לקבל סטירת לחי ולהכות בשמחה!" כלומר, שאף כי מקבלים סטירות לחי מחזיתות החיים השונות, הרי אין לנו אלא להמשיך ולהכות בתורה, תפילה ומעשים טובים, ובשמחה! (אבניה ברזל לט, א)

אם אנחנו רוצה להיות מפוקחות, להצליח ללהטט בין משימות חיינו, האתגרים, הקשיים והניסיונות - אנחנו חייבות אותה קרובה וזמינה. דווקא עכשיו, זאת ההזדמנות שלנו לעלות על הגל הזה. שישים יום שמרבים בהם בשמחה. היא חמקמקה, נכון. לא מתחשק להקליל את הדעת ולשמוח ככה סתם. אבל אם נבין שהיא הרפואה שלנו בגשמיות וברוחניות נתחיל לרדוף אחריה בכל הכוח: שמחה לה, איפה את? בואי בואי, היכנסי. הנה כאן - הלב שלי הקודרני מחכה לך. בואי תאירי, מלאי חדריו! וכשהיא תבוא (והיא תבוא! אנחנו חייבות אותה לעצמנו!) פתאום נגלה שלא אמדנו נכון את המציאות. פתאום הכול יראה אחרת! כשאני שמחה - אראה בית מבורך, וילדים, שב"ה הולכים ומרגישים יותר טוב. מצרכים להכין צהרים ואפילו כמה מותרות (תגידו, שמתם לב שיש לכם קורנפלקס בבית? זה מדהים!), תודה להשם על עבודה (והקשיים? בקטנה, נראה לי שזה לא כל כך נורא. אני יכולה להתמודד עם זה), ועל הגשם המבורך שיורד בלי הפסקה (כמה טוב שהשם לא שומע לתפילות עוברי דרכים!). איזה יופי. תודה לך השם.

קריאה מהנה! חודש מבורך מלא שמחה, תמשיכו להיות איתנו בגשם וברוח. והעיקר - בשמחה מופלאה שאינה תלויה בדבר. שלכן, 'חברות מקשיבות'.

מזל טוב! מזל טוב! / ח. פאט

רוגלך שזופי לחיים טופחים בידידות על שכמם של כעכים משומשיים. יחדיו, מתבוננים הם בנו מעם הצלחת התכולה: קבוצת חברות המקורבות לרבנו הקדוש שזוכות להיפגש מדי שבוע לדבר כמה דיבורים של אמת. לשמוח יחד על הזכות שנפלה בחלקנו. לקרוא איזה קטע קצר ממשיבת נפש ולקבל קצת חמצן...

מישהי משתפת בקושי שהיא מתמודדת איתו. עוד אחת נאנחת על יוקר המחיה (והחד פעמי! מבט נוזף ננעץ בצלחת התכולה), עוד כמה מלמולים בנגיעות ייאוש נוסח 'הדור של היום', 'מה יהיה???' ו "עד מתי...???" אין אור! "מרחפים בחלל... ואז מישהי לוחשת "אבל רבנו הבטיח!"

אה? רוגלע מנונמם פותח אישון קינמון בפליאה. "כן! רבנו כבר אמר שגמר ויגמור בוודאי!!!"

משהו באווירה הכבדה מתנער לפתע, חיים חדשים זורמים באוויר. "וגם אמר שהעולם הולך ונהיה יפה יותר ויותר..." מוסיפה מישהי. "ומה לנו לדאוג - שהרי הוא הולך לפנינו..." עוד דיבור של חיים זורם אל החדר, מכניס חמצן באוויר הדחוס. ופתאום זה קורה:

כל אחת מהיושבות משילה מעצמה 20-30-40-50 שנים, הופכת באחת לעוללית זעירה. חדווה טהורה עומדת באוויר, התרגשות פועמת בעיניים שהיו קודם עייפות וכבויות, שלוה פשוטה ושמחה אמיתית, ריח גן עדן מבשם את החלל. כסאות הכתר הפשוטים הופכים לעריסות שקופות מלאות חן. עיניים קסומות מביטות בערנות בעולם שסביב, רואות אותו לראשונה, מאמינות בטוב שלו יתברך, בטוב של עצמן. חיות שקופה, מתוקה ננסכת. מאי שם נשמע צחוק מאושר ובכי נרגש - מזל טוב! מזל טוב! נשמה נולדה! עוד בת ישראל נזכרה במעלתה הקדושה!

והכעכים? רק מגרדים בתדהמה בקצח שחרחר ולוחשים לעצמם "כן, הרי רבנו כבר אמר: 'מיד כשנזכרים בי, נעשים כתינוק שנולד' (שיח שרפי קודש ב, יז).

קוראות כותבות

מעשה משבעת בעטלרס

חלק ה'

והתחילו לזכר החסדים שעשה עמהם השם יתברך בהיותם ביער. והיו בוכים והיו מתגעגעים מאד: איך לוקחין לכאן את הבעטליר הראשון העור, שהביא לנו לחם ביער? ותכף ומיד בתוך שהיו מתגעגעים מאד אחרי הבעטליר העור, ענה ואמר: הגני! הנה באתי אצלכם על החתנה. ואני נותן לכם מתנה לדרשה (שקורין דרשה גישאנק), שתהיו זקנים כמוני! כי בתחלה ברכתי אתכם בזה, ועכשיו אני נותן לכם זאת במתנה גמורה לדרשה: שתהיו חיים ארכים כמוני. ואתם סבורים שאני עור? אין אני עור כלל. רק שכל זמן העולם כולו, אינו עולה אצלי כהרף עין. (ועל כן הוא נדמה כעור, כי אין לו שום הסתכלות כלל על העולם, מאחר שכל זמן העולם אינו עולה אצלו כהרף עין. ועל כן אין שיה אצלו הסתכלות וראיה בזה העולם כלל) ואני זקן מאד, ועדין אני יניק לגמרי, (היגו יונג) ולא התחלתי עדין לחיות כלל. ואף על פי כן אני זקן מאד. ולא אני בעצמי אומר זאת, רק שיש לי הסכמה על זה מהנשר הגדול. ואספר לכם מעשה: (כל זה הוא דברי העור הנ"ל).

כי פעם אחת הלכו אנשים בספינות הרבה על הים. ובא רוח סערה ושבר את הספינות, והאנשים נצלו. ובאו אל מגדל אחד. ועלו אל המגדל, ומצאו שם כל המאכלים ומשקאות ומלבושים, וכל מה שצריכים. והיה שם כל טוב וכל התענוגים שבעולם. ענו ואמרו, שכל אחד יספר מעשה ישנה מה שהוא זוכר מזכרון הראשון. היגו מה שהוא זוכר מעת שהתחיל אצלו הזכרון. והיו שם זקנים ונערים. והיו מכבדים את הזקן הגדול שביניהם שיספר בתחלה. ענה ואמר: מה אספר לכם, "אני זוכר גם כשחתכו את התפוח מן הענף". ולא ידע שום אחד מה הוא אומר. אף היו שם חכמים, ואמרו. בודאי זאת היא מעשה ישנה מאד, וכבדו את השני שיספר.

ענה השני שלא היה זקן כמו הראשון: זאת היא מעשה ישנה? (בלשון תמה) זאת המעשה אני זוכר גם כן, אבל אני זוכר גם כן "כשהיה הנר דולק". ענו ואמרו שם: זאת היא מעשה ישנה ביותר מהראשונה. והיה פלא אצלם שזה השני, שהוא יניק מהראשון, וזוכר מעשה ישנה יותר מהראשון. וכבדו את השלישי שיספר.

ענה ואמר השלישי, שהיה יניק יותר: אני זוכר גם כשהתחיל בנין הפרי, דהיינו כשהתחיל להתרקם הפרי ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה ביותר. ענה הרביעי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "כשהוליכו הגרעין לנטע הפרי". ענה החמישי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "החכמים, שהם היו חושבים וממציאים את הגרעין". ענה הששי וכו', שהוא זוכר גם "את הטעם של הפרי קדם שנכנס הטעם בתוך הפרי". ענה השביעי וכו', ואמר "שהוא זוכר גם את הריח של הפרי קדם שנכנס בפרי". ענה השמיני ואמר, שהוא זוכר גם "המראה של הפרי קדם שנמשכה על הפרי". ואני היגו זה הבעטליר העור שמספר כל זה הייתי אז תינוק לגמרי, והייתי גם כן שם. ועניתי ואמרתי להם: אני זוכר

כל אלו המעשיות, ואני זוכר "לאו כלום!" (און איך גידענק גאר נישט) ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה מאד, יותר מכלם! והיה חדוש גדול אצלם שהתינוק זוכר יותר מכלם.

בתוך כך בא נשר גדול ודפק על המגדל, ואמר להם: חדלו עוד מלהיות עניים! שובו אל האוצרות שלכם, והיו משתמשים באוצרות שלכם. ואמר להם שיצאו מן המגדל כדרך זקנותם, שכל מי שזקן יותר, יצא תחלה. והוציא כלם מן המגדל. והוציא תחלה את התינוק הנ"ל, כי באמת הוא זקן יותר מכלם. וכן כל מי שהיה יניק יותר, הוציא קדם. והזקן הגדול הוציא באחרונה. כי כל מי שהיה יניק יותר, היה זקן יותר כנ"ל. והזקן שבהם היה יניק יותר מכלם.

ואמר להם: (הנשר הגדול הנ"ל) אני אפרש לכם את המעשיות שספרו כל הנ"ל. כי זה שספר שהוא זוכר גם כשחתכו את התפוח מן הענף, היגו שהוא זוכר גם כשחתכו את טבורו. (היגו שגם את המעשה הזאת שנעשה עמו תכף בעת ההולדה, בעת שחתכו את טבורו, גם את זה הוא זוכר). והשני שאמר שזוכר בשעה שהיה הנר דולק, היגו שהוא זוכר גם כשהיה בעבור, שהיה נר דולק על ראשו. וזה שאמר שזוכר גם בעת שהתחיל רקום הפרי, היגו שזוכר גם כשהתחיל להתרקם הגוף, דהיינו בעת יצירת הולד. וזה שזוכר בעת שהיו מוליכים הגרעין לנטע הפרי, היגו שזוכר גם כשנמשכה הטפה בעת הזווג. וזה שזוכר את החכמים שהיו ממציאים את הגרעין, היגו שזוכר גם כשהיה הטפה עדין במח. (כי המחין ממציאים את הטפה). וזה שזוכר את הטעם, היגו הנפש. והריח, היגו הרוח. והמראה, היגו הנשמה. והתינוק אמר שזוכר לאו כלום, כי הוא למעלה מן הכל, וזוכר אפלו מה שהוא קדם מנפש רוח נשמה, שהוא בחינת "אין".

ואמר להם: חזרו אל הספינות שלכם, שהם הגופים שלכם שנשברו, שנחזרו ויבנו. עתה חזרו אליהם, וברך אותם. ולי (היגו זה הבעטליר העור שהיה תינוק אז, שהוא מספר כל זה) אמר הנשר הגדול הנ"ל: אתה בוא עמי, כי אתה כמותי. כי אתה "זקן מאד ועדין אתה יניק מאד" ועדין לא התחלת לחיות כלל. ואף על פי כן אתה זקן מאד. וגם אני ככה, כי אני זקן ועדין אני יניק וכו'. נמצא, שיש לי הסכמה מאותו הנשר הגדול. (שאני חי חיים ארכים כנ"ל) ועתה אני נותן לכם חיים ארכים שלי, במתנה לדרשה. ונעשה שם שמחה וחדוה גדולה ועצומה מאד מאד.

איך לוקחים אתכם לכאן? / 15

והתחילו לזכור החסדים שעשה עמהם השם יתברך בהיותם ביער, והיו בוכים והיו מתגעגעים מאד, איך לוקחין לכאן את הבעטל הראשון העיור, שהביא לנו לחם ביער, ותיכף ומיד, בתוך שהיו מתגעגעים מאד אחרי הבעטל העיור, ענה ואמר: הנני, הנה באתי אצלכם על החתונה, ואני נותן לכם מתנה לדרשה, (שקורין "דרשה גישאנק"), שתהיו זקנים כמוני, כי בתחילה ברכתי אתכם בזה, ועכשיו אני נותן לכם זאת במתנה גמורה לדרשה, שתחיו חיים ארוכים כמוני.

הילד והילדה נישאים. השמחה מרקיעה שחקים. והנה, דווקא כששמח כל כך, כשהלב מתמלא הודיה עד גדות, הזיכרון של הטוב שהיה צף ועולה - אותם החסדים שהרגישו בהיותם ביער עבות עת הבעטלים הקדושים הצילו אותם פעם אחר פעם מרעב וצמא. ומתוך אותו זיכרון דקדוש מתפרץ בכי מלווה געגוע. הילדים מתחילים להיזכר בקצבן הראשון שהחיה אותם ביער. הקבצן העיור. איך לוקחים אותו לכאן? הלוואי שהיה יכול להיות כאן ביום הגדול שלהם. הרי הכול בזכותו! והנה, הפלא מתרחש. לפתע הוא נמצא שם, הכי קרוב שרק אפשר: "הנני! הנה באתי אצלכם על החתונה!"

התהליך הזה מדהים. עצם הגעגוע פותח פתח בשמיים. מאפשר לקשר הקדוש הזה, שהוא מעל הזמן והמקום - הקשר לצדיקים - להתחדש ולהתרחש. לרצות להתקרב לצדיקים האמתיים. לדעת שהתקווה שלי, ההצלחה הנצחית שלי, תלויה בהם. "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", לולא משה רבנו, לא היינו יכולים להתקרב להשם. אני חייבת את משה רבנו, הצדיק שבדור, שיבוא אליי, שידבר איתי, שיתן לי עצות למקום שלי. אין לי שליח אחר בלעדי. איך לוקחים אותו לכאן? אני זקוקה לו כל כך!

הקשר עם הצדיקים הוא קשר של רצוא-ושוב. הקבצנים לא לקחו את הילדים עמם, הם נתנו להם לחם ועזבו אותם לבחור את הדרך שלהם בעצמם. הצדיק לעולם לא לוקח לי את הבחירה, וכל פעם מחדש, כשאגיע לצומת דרכים אצטרך לבקש אותו שוב. שיבוא, שיאיר לי, שיספר לי מה עליי לעשות כעת ומהי העצה הנכונה. אני צריכה לתת את אתערותא דלתתא (התעוררות מלמטה) מצדי. לוותר על הדעת שלי ולבקש את הדעת הקדושה שלו. ממנו יגיעו לי כל העצות הקדושות כיצד להתמודד עם ההבל הבלים של העולם הזה. איך לקבל עוד חתיכת דעת שתעזור לי לעבור את הגשר הצר בשלום.

כאשר הבעטל מגיע, הוא לא בא בידים ריקות. הוא בא עם מתנה לדרשה. מתנה לפי הדרשה, לפי עוצמת הגעגוע. בפעם הראשונה הילדים עוד לא ידעו להתגעגע אליו - ולכן רק בידך אותם, אך עתה, כשמכסת הגעגועים כה גדולה, יש לו כבר מתנה בשבילם. כי כך הדרך, לפי הדרשה שלי - הרצון לקבל מהצדיקים - כך עצם ההתקרבות. וככל שאבקש אותם יותר - כך אזכה ליותר דעת והדרכה נכונה בחיי.

ניתן לעצמנו את מתנת הגעגוע. מתנת הרצון להתקשרות לצדיקים שהיא בעצם ערובה לזכות לכל הקדוש והיקר. ואם נסתרה דרכנו, ואם נדמה לנו שהבעטלים, הצדיקים הקדושים, מסתירים פניהם מאתנו ואנחנו לבד-לבד מול סופות החול שהעולם זורה לעינינו.

יש לנו רק דרך אחת אותה גילו לנו הילד והילדה: לבכות ולהתגעגע. עוד רצון ועוד געגוע - בלי לוותר על הזכות לחיות טוב בעולם הזה. זה רק עניין של זמן עד ששוב נרגיש את הנוכחות הקדושה שלהם בחיינו, קרובה וזמינה. את הדעת הטובה שיטעו בנו. ובסוף עוד נזכה שהברכה שלהם תיהפך בליבנו למתנה לדרשה. מתנה שרכשנו לא בכוחות, רק עם תפילה ותחנונים. אמן ואמן.

לראות עם עיניים של בעטל עיור / 16

היא נראתה בת בלי גיל. פנים מפיקות רעננות פנימית ושמחה מעוטרת קמטים נראים ולא נראים. עיניה ברקו בהתלהבות נעורים. הייתה בה חוכמת חיים עסיסית מלאת ניסיון של שנים. לא היה דבר שלא ידעה עליו. אך למרות זאת היא ניגשה לכל עבודה או מטלה כאילו זו הפעם הראשונה בחייה שהיא עושה זאת. היו שהביטו בלעג בהתרגשותה. אולם יודעי דבר לחשו מפה לאוזן: זו היא. אם תרצו להתחדש באמת כדאי לכם לשמוע ממנה. היא השיגה מעט מהסוד. סודו של הזקן היניק.

מהו סודו של הבעטל העיור? איך לוקחים אותו לחיים שלנו? מדוע הוא מברך את הילדים שתהיו זקנים כמוני ולא עיוורים כמוני? והשאלה הגדולה מכולם: איך רבנו שאמר שאסור להיות זקן מברך אותנו שתהיו זקנים כמוני?! הבעטל העיור רומז לאברהם אבינו ע"ה שעליו נאמר: "אחד היה אברהם" - אברהם עבד השם רק על ידי שהיה אחד ולא הסתכל כלל על בני אדם (ליק"מ השמטה).

יש לנו בחירה לבחור בדרך האמונה הפשוטה והתמימה. להסתכל פחות על "מה יגידו" ואיך אני נראית. בדור מכור תגובות כמונו זו עבודה אמיתית. אברהם אבינו, ראש המאמינים, נותן לנו את כוחו של הבעטל העיור: לא לראות את העולם ממטר!

כשאני מאמינה בהשם יתברך שמאמין בטוב הנצחי שלי אני מחוברת לערך המוחלט היהודי הפנימי. פחות קריטי עבורי מה יגידו ומה יגיבו. יש לי כוח אני יכולה לעצום עיניים. (וכמעט) לא לראות את כל מה שהעולם מנסה לדחוף לי.

"רק היום", "הזדמנות חד פעמית", "את חייבת את זה לעצמך כי מגיע לך"... מגיע בעטל שכאילו לא רואה, אבל הוא רואה את האמת, רואה אותי נאבקת בכל הבלבולים שהעיניים (הגדולות) מושכות אותי אליהם, והוא אומר לי: עצרי, אני נותן לך משהו שווה הרבה יותר, אני נותן לך מתנה לדרשה שתהיי זקנה כמוני.

מפליא. לברך בזקנה כשכולם מחפשים את האנטי אייג'ינג שישאיר אותם צעירים לנצח!?

ממשיך הבעטל הקדוש ומסביר: כל זמן העולם כולו אינו עולה אצלי כהרף עין. העולם אומר לך: עשית? את שווה. השגת, הספקת, רדפת? יש לך את זה בטבלאות? מצוין! קדימה לשלב הבא. וכאן האתגר לא לתת לזמן החולף, לימים ולפעולות המצטברות להזקין אותנו אלא רק למלא את ימינו במעשים טובים. לחיות כאן ועכשיו עם השעון הדוהר, להצליח לתת חשבון גם על יום נסיעה, ועם כל זאת להישאר בהתחדשות. הבעטל העיור מלמד אותך: היכן שהעולם ודהרתו עוצרים אותך מעבודת השם - תעצמי עיניים. את זה אני לא רואה ולא רוצה לראות! אני בשמירת עיניים! מותר לך לצאת מהטבלאות, הרשימות וההספקים, מהקניות והחלומות הלא ממומשים. זה בקושי שווה מצמוץ. את יכולה לחיות חיים טובים הרבה יותר. להתחדש. להיות דשנה ורעננה. שתולה בבית השם.

עתה נותר לנו להסביר: כיצד הבעטל אשר מייצג רזומה רב פעלים, עושר מושגים מופלגים שהם גבוהים מעל הממוצע האנושי הוא גם יניק מאוד? לבעטל העיור תפיסת זמן אחרת. מכיוון שהוא לא סופר את העולם ואת תפיסת הזמן שלו, העולם, שמפגיש אותנו עם הזקנה שבה כל מודל חדיש מתישן ברגע בו מופיע החדש, ממילא אינו מטביע בו את חותמו. הוא נשאר ברעננות נצחית שמתחדשת כל הזמן. העיוורון הוא זה שנותן לבעטל את הזקנה ואת החיים הארוכים. מי שעוצם עיניו מלהביט בעולם מקבל את ברכתו של הבעטל לזוג: "ועתה אני נותן לכם חיים ארוכים שלי במתנה". אחרי כזו מתנה נפלאה אין פלא כי: נעשה שם שמחה וחדוה גדולה ועצומה מאוד מאוד.

ריבונו של עולם, העולם כאילו דוהר קדימה וזורה לי אבק בעיניים. ההתחדשות שלו מזקינה ומזיקה עד מאוד. תן בי את הכוח לעצום עיניים מולו, לראות רק אותך. להיות "אחד היה אברהם". לא להשיג כלל על אלו שסרים ממך. תן בי את כוח ההתחדשות האמיתי ואזכה לשמחה וחדוה גדולה מאוד מאוד, אמן. (מעובד מספר "רב חסד")

להיפגש עם השם כמה פעמים ביום

הפעם אנחנו מתלוות לבעטלר העיוור ומנסות ללמוד מדרכיו. רבנו אמר שהוא רוצה שנהיה כמוהו ממש. אבל איך אפשר? אנחנו יכולות רק קצת... וקצת, כמו שרבנו לימד אותנו, הוא גם טוב. אביסל איז אויך גוט! טוב לאמא להיות קצת עיוורת. לא להסתכל יותר מדי במה שקורה. לראות את המציאות בעין אמת. להבין שחינוך זה דבר עמוק מאוד. הרבה יותר ממה שנראה לעין.

כשאני מדברת עם אימהות על חינוך, רבות מהן חושבות שמדובר בנתינת פקודות: תלך לפה, אל תלך לשם, תעשה כך, אל תעשה כך. נכון, בהתנהלות בשטח נשמעות הרבה פקודות. אבל השאלה היא מה יש בפנים? לאן אנחנו מתוות את הדרך של הילד? מה הכיוון שאנחנו נותנות לו? צריך לדעת שחינוך זה התחלה. ובהגדרה: להכשיר את הכלי לעיקר עבודתו. עבודת החינוך נעשית במחשבה: לאן אני רוצה לכוון את הילד הזה. פנימיות המחשבה של אמא זה העיקר.

הפעם אני רוצה לדבר על הקניה של ערך חשוב בחיים. ערך האמונה בה. חשוב לנו שהילדים יגדלו וידעו שיש השם בעולם. שתהיה להם אמונה חזקה. זה הבסיס לכול. יש לנו דרך נפלאה לקנות את האמונה בה' בצורה יומית וחושית - דרך ברכות הנהנין.

ברכות הנהנין הן פגישה נקודתית במשך כל שעות היממה עם הקדוש ברוך הוא. אם אנחנו זוכרות שברכות הנהנין אלו פגישות קדושות עם השם - אנחנו נעביר את המסר גם לילדינו. דבר ראשון, ניקח זאת כמוסר לעצמנו. אני צריכה לברך בצורה מוחשית וקרובה. לברך מילה במילה. בקול רם. לא תוך כדי משהו, לא בדרך אגב למלמל ולהכניס לפה. הילדים בכלל לא מבחינים שבירכת, הם רק מאמינים שכן. כי בטח אמא שהיא חרדית בירכה! אבל אם אעצור רגע, אברך בכוונה, מילה במילה, אחדיר בהם (וגם בעצמי!) כל פעם מחדש את האמונה בהשם.

כאשר הילד שלי יברך, אגיד לו: "אני כל כך נהנית לראות איך אתה מברך. הברכה שלך כזאת מתוקה! אתה יודע למה קוראים לברכות האלו "ברכות הנהנין"? כי אמא נהנית ממך עכשיו!" (כמובן, זה לא הסבר הלכתי ונאמר בחצי חיוך, אבל מרומם כל כך את הילד!)

הילדה שלך מברכת ברכת מזון? תדעי שקצת זה גם טוב. נכון, היא מברכת וקופצת בחבל במרץ. קמה-יושבת-מתרוצצת. היא קטנה עדיין, רק בת חמש. אבל, כמו שאמרנו, עלינו להסתכל קדימה. בסופו של דבר הילדה שלי בירכה. האמונה שלה התחזקה וההנאה שלה מהברכה הייתה עצומה. אל תחשבי עליה בגילה הנוכחי הצעיר, תפעילי מבט אל גיל שלוששים. הכול מתברר במחשבה! המטרה שלנו שתאהב לברך גם בגיל מבוגר. וההנאה הזאת - השמחה של השיר והברכה בשחרור הזה - זה מה שיגרום לה לעשות כן! הילד משחק בכדור אחרי ששתה כוס מיץ. "אתה רוצה שאעזור לך לברך בורא נפשות?" "כן" הוא עונה. הוא מכדרר ואת עוזרת לו לברך. הוא שמח. את מעודדת אותו. שמחה בברכה שלו. קצת זה גם טוב. וזה בכלל לא קצת - זה המון. הוא בירך ברכה. התחזקה בו האמונה. כשיגדל יברך ביישוב הדעת. לעולם לא אגיד לילדים דברים רעים על עצמם. לא איים עליהם ולא אפחיד אותם. כמה שיותר הנאה בקיום הקשר לבורא עולם - כך ייטב! יהי רצון לפני בורא עולם שנזכה לברך ברכות הנהנין באהבה ובמתינות, ונחדיר בילדינו את הדרך הזאת. וכך בעז"ה לא יסורו ממנה. אמן!

חינוך בחיור
כ"ג, פ"ג

לראות 7/7

"הבא בתור, בבקשה"

סוף סוף התור הזה זז קצת...

את חושבת שאת מחכה לפרופסור הזה כמה חדשים, אבל כשאת מגיעה בשעה שהזמינו אותך את רואה שעליך להמתין עוד מס' שעות, ככה בונוס... טוב, מה לעשות? זה חלק מהמחיר שבביל להגיע לרופא מומחה. במיוחד כשמדובר בנושא חשוב ומרכזי כמו ראייה. כל אחד מעוניין להגיע למקסימום ראייה מדויקת ורחוקה. וק"ו שלא לגרום נזק בלתי הפיך לעיניים. אבל זה לא סותר את העובדה שאני משתעממת!!! מעיפה מבט לשמאלי. יש עם מי לדבר. אישה מסוימת. נראית קצת... איך לומר... לא בדיוק הסגנון שלי... אבל אני רואה בברור שיש לה לשון ושתי אוזניים ומעדיפה כל סוג של שיחה אנושית על פני הישיבה השקטה הזו.

כחכוח בגרון. הו, היא מסתובבת לעברי.

"תגידי, היית פעם אצל הפרופסור הזה?"

"כן. הייתי בשבוע שעבר."

(לא יאומן! ממש

נעימת שיחה! איך

שאיסור לדון...)

"מה את אומרת?

נו, והיית

מרוצה ממנו?"

(בעיקרון סיימתי

את מלאכת הבירורים

הרופא המדובר וכבר אפילו קבענו פגישה... אבל אם ה' מזמן לי עדות נוספת, אדרבה!)

"מרוצה ממנו? זו שאלה מורכבת. אני בהחלט חושבת שהוא רופא מומחה, הוא הביא לי משקפיים שאני יכולה לראות איתם לא 616 אלא 7,17,1, אם יש כזה דבר."

"וואו! אין דברים כאלה! אז למה את לא נשמעת מרוצה?"

"פשוט מאד. אני אישית מעדיפה לראות לא כ"כ הרבה ולא כ"כ ברור. הרבה צער נהיה לי מאז שהתחלתי להרכיב את המשקפיים החדשות"

"את אמיתית?" (זהו! אז כן צדקתי שהיא קצת 'קוקו')

"אמיתית ורצינית לגמרי! יש כ"כ הרבה דברים שעדיף לנו לא לראות... למשל בן אדם שפניו מתכווצות ומאדימות מרוב כעס, בראייה מטושטשת הוא נראה הרבה יותר טוב... או אישה שהולכת ברחוב והלבוש שלה לא ממש על פי ההלכה, עדיף לי לא לראות בדיוק... ככה אני מאמינה שהיא כן צנועה. אני גם לא רוצה לראות את הגודל של מכשיר הפלאפון של כל אחד שעובר לידי... אני לא רוצה לראות ברחוב אנשים שמרגישים מדי בבית... אני לא רוצה לראות בן אדם מסרב לבקשת עזרה של חבר... אני לא רוצה לראות שאישה לא אומרת שלום לשכנה שלה מאיזושהי סיבה... אני לא רוצה לראות בחדר המדרגות את הטיפות של הפח מהשכנים... ולא את הטיפות שמטפטפים לי בבית על הרצפה אחרי הספונג'ה בשם מצוות נטילת ידיים... אני לא רוצה לראות כמה חפצים הבת שלי השאירה בחדר אחרי שביקשתי ממנה לסדר אותו... אני לא רוצה לראות את השעה המדויקת שבעלי חוזר הביתה ולהיזכר בשעה שאמר מראש שיבוא... אני לא רוצה לראות מאיזו חנות השכנה שלי יצאה ומה בדיוק יש לה בשקית... אני בכלל לא רוצה לראות חסרונות מסביבי, אפילו שאני יודעת שהם קיימים. כי אם אני עסוקה בלראות אחרים, מתי אתפנה לתקן את עצמי???"

פשוט להיות

יפופית 3: אורפיוס, רציף ואמא לבלבצה אומיקים היא אמורה רבלית, אומכת
לבלבצה וצוסקת בקיצום נוצר. בליחיה אלה עם היא אלתפת אומתן באומת
ובכנות באוסף אומתק עם רחיים פאלמתיים.

יהודית יקרה, הגעת אלינו מרחוק אבל מקרוב. ספרי לי על מסע חיפוש האישי שלך.

המסע שלי התחיל מאז שנולדתי. הייתי ילדה יצירתית והומאנית במשפחה מעשית ותכליתית ביותר... הרגשתי שונה, אחרת ומוזרה מכולם. תמיד חיפשתי משהו מעבר. בגיל 12 עברנו משבר במשפחה. התחושות שחוויתי היו קשות. הדרך החוצה הייתה קרובה...

מה בעצם היה חסר לך?

יש לי הורים מקסימים ויראי שמיים. קבלתי מהם המון. אבל הכלל היה שעושים מה שצריך. כל עולם הרגשות היה חסום. אין לי כאן משהו שאני יכולה להצביע עליו כגורם שהביא להתדרדרות. רק הרגשה כללית שמהו חסר לי. צורת הלבוש השתנתה. חשבתי שאולי שם, במחוזות הזרים, אמצא את האושר... בשלב מסוים נפלתי ממערכת החינוך, או במילים פחות מכובסות 'העיפו אותי מהסמינר', הלכתי ללמוד תפירה והצלחתי מאוד בתחום. פתחתי עסק שהלך והתבסס.

בגיל תיכון היית בעלת עסק?

כן, והצלחתי מאוד. היה ביקוש רב. המשכתי להתעסק בתחום גם שנים אחר כך. בשלב מסוים הבנתי שכדאי לי ליישר קו עם המערכת. חזרתי לסמינר בכיתה י"א, מסיימת את הלימודים בהצלחה, והופכת, לא להאמין... למורה.

מורה! אצל השם יתברך הכול אפשרי...!

כן, לגמרי. איכשהו התגלגלתי ללמד בתיכון של בנות מתחזקות בתפקיד מחנכת ורכזת חברתית. שם מצאתי משהו שהדליק אותי. איזו אמת! והאור בעיניים! ריקודים סוערים לתוך הלילה, חדות גיל הנעורים... התמסרתי לתפקיד. נתתי שם את כל הלב. תוך כדי הרגשתי שחסר לי כלי מעשי לסייע לבנות במצוקות שלהן. היו שם בנות מכל הסוגים. כל אחת וההתמודדות שלה. כל זה רק העצים את תחושת החיפוש הפנימית. הרגשתי שספרי המוסר מדויקים, ההרצאות מדהימות, התאוריות מרתקות... אבל תכלס, לקשיים של היומיום אין לי מענה בשילן. הלכתי ללמוד יעוץ חינוכי במטרה למצוא תשובות. ועדיין הרגשתי שאין לי מספיק כלים. המשכתי ללמוד עוד ועוד שיטות ולא הגעתי לרוויה...

אז איך המשכת?

אני מוצאת את עצמי מחנכת במשרה מלאה מתקתקת בית ברוך ילדים וכל הזמן לומדת ומשתלמת. נהנית מאוד מעצם הלימוד ובכל פעם בטוחה שהנה, מצאתי את הדרך. הפעם, זה יותר מתקרב לאמת שאני מחפשת. במקביל אני מקבלת בנות לטיפול פרטני וגם פותחת קבוצות לתמיכה רגשית, אך עדיין מרגישה שמהו חסר לי מאוד...

ואז נכנס המנחם הגדול לתמונה...

בעלי היה זה שהאיר לי את האור הזה של רבנו. בלעדיו הייתי ממשכה בחיפושים שאינם נגמרים ונקברת תחת העומס והתפקדות. לפני שהתקרב לברסלב היינו שנינו מתנגדים. כביכול הכרנו את ברסלב דרך חמי, אבל זאת הייתה ברסלב רחוקה וזרה. זה לא היה רבנו. כשבעלי התקרב מחדש והתחיל לדבר דיבורים מרבנו האור נכנס. התחלנו ללמוד ליקוטי מוהר"ן בסעודות שבת. בערב פסח הוא הכניס לי לנגן 80 שיעורים. ניקיתי ארונות בנחת תוך כדי האזנה. שומעת דברים ומרגישה שכל דבר ששמעתי עד עכשיו היה ליד ובערך. כאן יש דברים פשוטים ואמיתיים שכל כך מתייבשים על הלב. זה היה הסדק הראשון בחומת ההתנגדות. פתאום הרגשתי שרבנו תמיד היה איתי לאורך המסע. בחוויה שלי פגשתי משהו שמלווה אותי כבר זמן רב

שיחת חברות

א. לך מארחת את יפופית 3. אורפיוס

וכל הזמן שלח לי שליחים שיעזרו לי, ועתה פשוט פגשתי אותו עצמו. כמו ילד שמנסה להשחיל קוביית עץ בקופסא של הצורות וכל פעם נתקע לו, ואז פתאום זה נכנס. ככה הרגשתי. הכול בבת אחת התיישב.

מה למשל שמעת והתיישב לך במיוחד?

להיות בקי ברצוא בקי בשוב. התנועה שרבנו מדבר עליה כתנועת החיים הבסיסית שכוללת עליות וירידות. זה כל כך החיה אותי. כשאת עובדת עם אנשים את רואה כל הזמן את התנועה הזאת. ואם את לא מבינה שזה קיומי את מתאכזבת כי בכל תהליך יש הרבה רגעים של נסיגה והתרחקות.

יש עוד מקומות בהם השתנתה לך צורת ההסתכלות?

בהכול! אני מרגישה שרבנו זה החיים, האושר האמיתי. זה לחיות בפשטות. זאת קרבת ה' אמיתית. אור, בהירות, סדר עדיפויות חדש... זה פשוט להיוולד מחדש!!!

הייתי באומן שלוש פעמים בשנה האחרונה. אני לא יכולה לתאר במילים מה פגשתי שם, קיבלתי כל כך הרבה מתנות. חזרתי עם בהירות מדהימה לגבי החיים שלי ושל משפחתי, ועם הרבה עוז לעשות שינוי פנימי וגם מעשי. אני כבר מתגעגעת לפעם הבאה... לפני כשלוש שנים התחלתי להתבודד. עשיתי זאת בהדרגה מתחילה בעשר דקות בלי לוותר ומושכת למעלה. גם שם היה לי רצוא ושוב. היום, ב"ה, אני כבר קרוב לשנה זוכה לשעה התבודדות כל יום.

שעה כל יום? עם כל העומס? קבלי את קנאתי הלוהטת...

אני מרגישה שזאת חובה. כאן פוגשים את החיים. אני כל כך מוצפת ביום יום וחייבת לפרוק. יש גם זמנים כאלו שלא בא לי לפגוש את עצמי ואז זה פשוט לחכות שהשעה תעבור. אף על פי כן - אני באה. עוד משהו שקבלתי במתנה הוא את "היום אם בקולו תשמעו". להיות נוכחת כאן ועכשיו. לא שאני מצליחה כל הזמן אבל מכוונת לשם. להיות פשוט להיות.

מאז שהכרתי את רבנו אני מרגישה בת 17. מרשה לעצמי להשתולל, ליהנות מהחיים. שנים נקברתי תחת עומס של הישגיות, תואר והספקים. עכשיו אני במקום של הרפיה ושחרור. קיבלתי כוח לבחור בחירות אמיתיות. לדוגמה, עזבתי עבודה, פרויקט שהשקעתי בו שנים. עזבתי את החינוך, נשארתי עם המינימום הכרחי לפרנסה והמיקוד שלי הוא קודם כל לטפח את עצמי. להקשיב לעצמי, להתבודד, לתת זמן לתחביבים. הקשר עם בעלי והילדים תופס את המקום המרכזי בבית. זה כיף כל כך ומשחרר להרגיש שאני מתמקמת במקום האמיתי שלי...

מה זרקת מהחלון מאז שהכרת את רבנו?

זרקתי את השכל! התחברתי מאוד לסיפור של החכם והתם. עשיתי סוויצ' רציני מהחכם לתם. תמיד היה לי דחף חזק מאוד לדעת, להבין ולנתח. הביאו אליי מקרים של נוער בסיכון "ידעתי" להגיד מה קורה ולאבחן. "ידעתי" מה צריך לעשות ולתת פתרון. החזקתי מעצמי שאני יכולה להציל אנשים, להקים אותם משאול תחתיות... מאז שפגשתי את רבנו נכנסה בי פשטות. הבנתי שזו הצגה אחת גדולה ובתוכי יש את יהודית התמימה שלא מבינה כלום. כשאני נמצאת מול מודרכת עתה, אני נמצאת. הרגש והלב שלי שם. החכם היודע והמבין שחייב

המשך מעמ' 5 - שיחת חברות

לתת תשובה על כל שאלה כבר נפל מהחלון... גם הקשר עם הילדים יותר זורם. אני לא צריכה לדעת, להבין ולהגיב לפי שיטה זו או אחרת... רק להיות אמה. פשוט להיות!

אני עדיין מרגישה בחיפוש. כל התקדמות פותחת פתח לעוד המון מקומות חדשים לא פתורים. אנחנו תמיד בדרך, אבל אני מרגישה בברור שיש איתי מלווה ענק שבענקים שאני, הקטנה, מקושרת אליו בעבותות והוא עוזר לי במסע המדהים והמרתק להתקרב עוד ועוד לה' יתברך ולחזור בתשובה שלמה...

לסיום, שיר שיהודית רוצה לשתיך איתנו הישר מהמטוס החוזר מאומן:

אני במטוס,

חוזרת,

לא מאמינה,

גדושה,

ממתינה.

השמים קוראים,

פרוסים לי מעל

הלב הקטן,

לא מבין, לא שאל.

הוא רק מפרפר,

ודופק לו בקול,

רבינו איתי,

וה' כל יכול,

אני לא לבד,

אני הקטנה,

יש לי כח,

כי אני שעונה,

על ענק ענקים,

שכלול בבואה,

אותי הוא מקים,

ואין מי שירא,

אני והכלום,

ממריאים לשחקים,

והפחד הלך,

ממעמקים,

במקומו - מצאתי חופש,

ושקט עמוק,

חיוך קטן,

כבר לא רחוק.

גם געגוע ואושר מתוק.

תקווה כמוסה, מהולה בכאב,

תערובת דחוסה, ועדיין שליו,

הכול מעורבב וטוב מבפנים,

תודה לך אבא, אין לי מילים...

פלאים רבות אני מוצאת על צפת 'ההתבודדות'.
אך נצמח לי שהצורה הזאת לא מתאימה לי,
אנא עזם כך בקלי את השחרית מספיקה.

האם האמת התבודדות היא עבודה
המתאימה לנשים?

ואם כן - איך בציוק אפשר לקיים אותה
באופן שלא ארגיש שהיא אצלן? כי כן אז חוב
לעצמי לרשימת חובות היום האינסופיים?
ואם יש טיפים להצלחה בהתבודדות, גם על
כך נשמח לשתף.

תודה רבה מלאה!

נחמי מהמרכב.

ל' מצפת,

חסידת ברסלב יקרה שמחוברת עד מאוד לעצת ההתבודדות משיבה:

נעמי יקרה,

אני מכירה הרבה נשים ואני בתוכן שאומרות שהתבודדות היא עבודה שהכי מתאימה לנשים מכל העבודות כולן. אנחנו הנשים עמוסות וטרודות בחיי היום יום. מנהלות בתים ברוכים, דואגות מבוקר עד ליל למשפחתנו וצאצאינו לכן פטרו אותנו חז"ל ממצוות שהזמן גרמא. התבודדות, לעומת מצוות אחרות, לא חייבת להיות בזמן או במקום מסוים. את יכולה לבחור לעצמך את הזמן או את המקום המתאימים לך ביותר ולזכות לקיים אותה.

התבודדות היא לא נטל אלא זכות. היא הזמן הכי יפה ביום. זה הרגע שלך להרגעות ולמנוחה אמיתית. לקשר עם בורא עולם ולחיבור פנימי לעצמך. לכן כדאי לדאוג שהתנאים הפיזיים אכן יאפשרו לנפש את הרגיעה הזאת. כאשר הנפש שלנו מרגישה טוב, היא תבקש בעצמה את זמן ההרגעות היומי הזה. לבוא שוב ושוב לפגישה לפני השם.

אישית, אני ממליצה לקיים את ההתבודדות דווקא בתחילת היום כאשר את רעננה, אחרי שסיימת את המטלות השונות ושלחת את הילדים למקום לימודיהם. אם יש לך קטנים שנשארים איתך בבית - אחרי שנתת להם את תשומת הלב המתבקשת ואולי ברגעי אתנחתא בהם פורשים למנוחת בוקר (כמובן, אפשר גם בשעת ערב לאחר ההשכבה, אך לא מאוחר מדי, אז כבר העייפות מכריעה אותנו ולא מאפשרת לנו להתבטא).

סדרי לך פינה נעימה לשבת בה. תכני לך כוס קפה. ותבואי אליה כמו לפגישה חשובה. רק את והמלך.

עוזר מאוד להגדיר זמן מסוים אפשרי שבו תוכלי לעמוד. אם את רק מתחילה לקיים את עצת ההתבודדות תוכלי להחליט על חמש דקות, לעלות ל-10 ולהמשיך מעלה, עד שעה (שזה האידיאל).

כשאת מגיעה - העיקר לבוא עם רצון. רצון לספר לאבא, המלך, מה עובר עליך. כדאי לפתוח את ההתבודדות בהתקשרות לצדיקים, לומר:

הריני מקשרת את עצמי בהתבודדות לכל הצדיקים האמיתיים שבדורנו ולכל הצדיקים האמיתיים שוכני עפר ובפרט לרבנו הקדוש, רבנו נחמן בן פייגא, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

צריך לדעת שבהתבודדות אין עניין להצליח. עצם זה שבאת - זאת כבר ההצלחה.

אם קשה לך בתחילה לפתוח את הפה ולדבר, תדעי, גם זה בסדר. גם לשתוק לפני השם זה טוב מאוד. העיקר זה הרצון שלך, ההתעוררות מלמטה להיות בפגישה בזמן שהגדרת לעצמך. אך, אל תדאגי, עם סבלנות והתמדה בסוף יגיע גם הדיבור, ואיתו החיבור והמתיקות בעז'ה. שוות הרבה התבודדויות 'יבשות', בשביל התבודדות אחת עם דיבורי אמת, לב פתוח, וחיבור אמיתי לבורא עולם.

מאחלת לך, אחות יקרה, שתזכי להיות קשורה לרבנו דרך העצה הגדולה מכל, עצת ההתבודדות, להצליח לפרוק את הלב, לדבר אליו יתברך כדבר איש אל רעהו, ולראות ניסים והשגחות פרטיות בכל תחומי חייך. באהבה גדולה.

למאן אהוה פורצת:

שעת צהרים מאוחרת. אני יושבת בספה בעייפות ומפרכת בחצי עין על הטף הצוהלה כשקולות ויכוח הומים קרבים אליי מחדר הבנות ומקיצים אותי סופית. מה עכשיו? "אמא, תורי ללמוד בחדר עם חברות!" פוצחת רבקה הגדולה. "את למדת אתמול, עכשיו תורי", השנייה עומדת על שלה. "ואני קבעתי לשחק עם שירה ושולמית במונופול. למה תמיד צריך לוותר להן?" בת העשר מצטרפת בווליום גובר. אני, שכבר רגילה בהכרעות 'אורליות' כאלה, פוסקת בקור רוח: "אסתר, את תלמדי בסלון, ורבקה, את בחדר, ואת..." אני חוככת מה לעשות עם מירי והמונופול, "את - תלכי לשכנים עם המשחק". הבנים, בתזמון מושלם, מתפרצים הביתה וממלאים את מעט המרחב בבקשות, טענות ותיקים שכמעט וצונחים על ראשינו. ושוב האנחה הקבועה פורצת

מגרוננו. הבית קטן מדי. הגדיים

הפכו לתיישים, ומקום

המרעה כמעט נבלע תחת

הרהיטים, הילקוטים,

המשחקים... נראה שהגענו

למאה אחוז נפח, לקיבולת מלאה.

חמש שנים של חיפושים מאוחרוני. מכל הלב רצינו למצוא דירה אחרת. דירה שתכיל את כולנו ברווח. שתמנע חיכוכים מיותרים והתנגשויות בלתי נמנעות במעבר. אך המחיר שבו יכולנו לעמוד היה מוגבל, ולא הסכמנו להתפשר על פחות מהשכונה החרדית והנפלאה שבה גרנו. כולם ידעו על מצוקתנו הגדלה. אנשים טובים ניסו לעזור, מספרי טלפון של דירות פוטנציאליות הגיעו כמעט מכל מכל מזדמן. שיטוטים אחר דירה זו או אחרת עם מתווכי העיר היו דבר של מה בכך. אבל אפס. נראה שהדירות 'שיחקו' אתנו מחבואים. עד שאיתרנו דירה מתאימה, היא נתפסה. אלו שהואילו בטובן לחכות שנוכל לבחון אותן ירדו מהפרק מסיבות שונות. המעטות שכן התאימו - לא יישרו קו עם התקציב הצנוע בהחלט. וכך המשכנו לשהות בדירתנו הקטנה והצפופה כשכל תינוק שבשעה טובה מצטרף למשפחה מעלה מחדש את התהייה הפנימית: "אבא, עד מתי?" האם באמת אפשר להכיל כאן עוד אח? היכן נניח את העריסה ואת העגלה? ושוב המקום חורק ועוד בלטה מתפנה לתושב החדש, ואיכשהו אנחנו ממשיכים, כמו סרדינים ממושמעים, להעביר יום ועוד יום בקופסת הגפרורים שלנו. מודים על החסד, אך מבקשים במתנת חינוך הרחבה... ומהר...

יום אחד, מצאנו דירה חלומית. דירה מתאימה בדיוק. המיקום, המרחב, הנוף, והעיקר - המחיר הנוח! הכול היה בדיוק לפי רצוננו. התהלכנו בתוכה סהרורים כשבעלי הבית ממטירים סביבנו תשבחות על טיב הדירה ועל מיקומה

המיוחד, ועל עוד מעלות נסתרות וגלויות המצויות בה. על אתר ביקשנו לסגור חוזה אצל עורך דין. הפגישה נקבעה לשבוע שלאחר מכן. באותו שבוע חגגנו בבית את המעבר הקרב ובא. ההתרגשות הרקיעה שחקים. תכננתי היכן אני כל חפץ, וכולנו חיכנו ליום המיוחל. אך בבוקרו של יום חתימת החוזה הנייד של בעלי הבהב. "סליחה, אדון לוי. תקלה בלתי צפויה ארעה. לא יודע איך להגיד לך את זה..." עורך הדין שמילותיו שגורות לו דרך קבע החל להתנגמם. "הם התחרטו". "התחרטו?" קרא בעלי בקול. והלב של כולנו צנח. בעלי הבית השתכנעו כנראה מהתשבחות של עצמם והחליטו להמשיך ולאכלס את ביתם לאורך ימים ושנים. וכך דירת החלומות נגוזה לתוך הלילה האפל מותירה אותנו עגומים בהחלט. באותו יום נשברתי. כמה אפשר להעביר את השנים בשיטוטים חסרי

תמונות חיים

"אמר שיהיה כמה מעשיות מאנשיו

שמפל אָדָּד וְאָדָּד יִסְפְּרוּ הַרְבֵּה מְעִשִׂוֹת"

מנוח אחר דירה מתאימה? אולי נתפשר? אולי נחפש מקום אחר? אולי בכלל נעבור מהעיר? המחשבות שלי היו בלתי חיוביות בעליל. לא הצלחתי להתחזק בשום אופן. "הקב"ה יכול להפוך מהמשולש מרובע", מילותיו של רבי נחמן נצצו בי מתוך החושך מספרות לי על התקווה שתמיד קיימת. ואף על פי כן, איך מרימים את הדעת מהקטנות הנוראה הזאת? בהתבודדות של סוף יום בכיתי מאוד. "קשה לי בורא עולם!" אמרתי לו. ביקשתי אמונה ותקווה. התפללתי לישועה.

למחרת בשפיות רוח הלכתי לערוך את הקנייה השבועית. כשהגעתי לסופר, ניסיתי לסלק מדעתי את חלישות הדעת. דירה או לא דירה, שבת קודש ממשמשת ובאה, ועתה אני זוכה לערוך לכבודה קנייה. בעודי מסתובבת בין המעברים, פנים מוכרות עצרו אותי. יוכבד, חברה שמזמן לא פגשתי הייתה שם. בין מרכי ואבקות הכביסה התפתחה לה שיחה לבבית. אחר מספר משפטים, חסרוני זעק את עצמו, שוב עניין הדירה עלה. חברתי השתתפה בצערי אך לפתע התנערה ועצרה. "יש לי עצה בשבילך", הכריזה. "מה לא ניסיתי, יוכבד", נאנחתי.

מצעד הסגולות והתפילות צף בתודעתי. יוכבד התעלמה מהרפיון שבקע ממילותיי והחלה לשטוח עצתה: "את ספר שמות הצדיקים, ניסיתי? כל יום שני דפים, בסיומם תוסיפי את התפילה שבסוף ותבקשי דירה, ואני מבטיחה לך שתראי ישועה. תשמעי לי לאה, זה בדוק ומנוסה".

שמות הצדיקים. אותו ספר המכיל את שמותיהם של האבות והאימהות, התנאים והאמוראים, הראשונים והאחרונים, היה ידוע לי. "סגולה לשנות את הטבע" אמר רבי נחמן למי שקורא בו. איך לא ניסיתי לקרוא בו עד היום? אכן אני צריכה שינוי טבע. אני צריכה שינוי טבע דחוף! התחלתי להגיד. יום יום פתחתי את הספר. ממלמלת את השמות של הצדיקים הקדושים שהיו כאן בעולם, פעלו נוראות, ומעשיהם הטובים ותורתם הקדושה עוד מאירים את נשמות הדור האחרון. אחר הוספתי את תפילתו של רבי נתן, ועוד תפילה קטנה משלי: "אנא השם, שלח לנו בית! דירה מתאימה בדיוק, ובקרוב!", ממשיכה לחכות לישועה שלי.

"מנחם לברון נתן לי מספר של דירה חדשה", בעלי נכנס אחרי ערבית בצעדים קלים. "לא תאמיני, בניין אחד לידנו, והפרטים נשמעים מצוינים פלוס". התלהב. לקחתי את המספר בפנים חתומות. בקור רוח חייגתי, לא מעיזה לפתח ציפייה משום סוג. עוד באותו ערב הלכנו לראות על מה מדובר. להפתעתי הדירה אכן הייתה מתאימה. והמחיר - גם הוא סביר בהחלט. רגע, יכול להיות? הישועה הגיעה? עצרתי את הלב בכוח, לא רוצה לשמוח בטרם עת. לא מספרת לילדים

דבר. המשכנו לברר ולהתעניין. בכל אותה העת נאחזתי בזוג הדפים היומי ובתפילה לתוספת. העניינים חלפו בקצב מהיר. ופתע, ממש כהרף עין, היינו כבר בשלב הסופי. "סוגרים חוזה!" הכריז בעלי בסיומם של אחרוני הברורים. הפגישה אצל עורך הדין נקבעה ליום ראשון. במוצאי שבת מספרו של זה הופיע על הצג של בעלי. "הנה זה מתחיל", ניגנתי לעצמי ניגון נכאים. 'בעלי הבית מתחרטים, ושמא המחיר החליט לטפס ואולי קרוב משפחה רחוק קם וערער על בעלות הדירה, מי יודע'. פרשתי לחדר לא רוצה לשמוע. מקווה לנס. בעלי נכנס אחר כמה דקות. "הם דוחים את הפגישה ליום חמישי" הודיע עניינית. "והדירה, מה?" המתח שלי צעק מכל מילה. "עדיין מחכה לנו, אין לך מה לדאוג". אבל עדיין דאגתי. נותרו כמה ימים עד יום חמישי. המשכתי להתפלל ולשמור על אש נמוכה. לא לצפות. לא להתאכזב. "יוצאים?" שאל בעלי ביום הפגישה. נכנסתי לרכב עם הספר. פותחת בדרך את השמות הקדושים. למרבה ההפתעה היו אלו שני העמודים האחרונים שניבטו לעברי. כאילו חיכו לפאר את יום חתימת החוזה. ואולי התעכב החוזה עד שכל השמות הקדושים ימליצו עלינו זכות בשמיים ובשידוד הטבע של ממש ימשכו גם עבורנו דירה מרווחת? תודה להשם על כל החסדים!

גם לך יש סיפור מחזק עבורנו? התקשרי: 05041160960 או במייל וציניי עבור מדור "תמונת חיים"

מוצגים להכנס את האור לחיבתך?
חדש!

ניתן להזמין ערבי בית עם צוות
'חברות מקשיבות',
התקשרי:
054-8478058

קו ההתחזקות

02-6633554

הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

אישה את יכולה / .1 פול

אִשָּׁה אֶת יְכוּלָה
לְהַפֵּךְ אֶת כָּל הָרַע
לְמַצִּיאוֹת הַכִּי טוֹבָה
אִשָּׁה אֶת יְכוּלָה
לְהַפֵּךְ אֶת כָּל הָרַע
לְמַצִּיאוֹת שֶׁל גְּאֻלָּה
כִּי לָךְ אֶת הַכּוֹחַ
לִי, לָךְ, לָךְ
אֲז נָא לֹא
לְבַלְבֵּל תְּמוֹחַ
כִּי אֶת יְכוּלָה
הַכְּנִיסִי מִלְתָּא דְשִׁטּוֹתָא
וּמִסְפִּיק לְהִיּוֹת סְמִרְטוֹטָא
הַפְּכִי אֶת הַכּוֹס
וְכָךְ לֹא תוֹכְלִי לְכַעַס
בְּזָכוֹת נְשִׁים צְדָקָנִיּוֹת
נְגָאֵלוּ יִשְׂרָאֵל
בְּזָכוֹת מַעֲשֵׂינּוּ וְתַפְלוּתֵינוּ
נְבִיא אֶת הַגּוֹאֵל...
חֲדָשׁ אֲדָר א' הַכִּי שְׁמַח!

שיר -
מעשייה

על שמות הצדיקים שלי ועל נס מעל הטבע / .2 יוסף

יוחאי אספתר:

תמיד אהבתי לומר שמות הצדיקים. גם תהילים אני אוהבת מאוד אבל לשמות הצדיקים יש לי פינה מיוחדת בלב. מצד אחד לא צריך אפילו לכוון כי את "רק" אומרת שמות. מצד שני יש תחושה מיוחדת לחוש את שמותם של הצדיקים העתיקים מפעם. לחוש את החיבור לכל אותם תנאים, אמוראים ושאר קדושי עליון המוזכרים כסדר. את ה"יהי רצון" בסוף אני אומרת בכל מקרה לא משנה כמה אמרתי, מבקשת: בריאות, חיים, פרנסה, שפע וברכה שלא כדרך הטבע כלל.

שבת בצהרים אחר הסעודה. אני מתיישבת לעונג השבועי אמירת שמות הצדיקים כחלק מקבוצת בנות המשלימות ספר שלם. הסלון בשלבי ארגון מתקדמים. התינוק נרדם. ששששש... עכשיו זה הזמן שלי. אני פותחת את הספר, לוחשת את שמות הצדיקים, נשאבת באחת להוד הקדומים של הימן המשורר ואסף בן ברכיהו. כשאני מגיעה לבני בנימין: בלע, אשבל, אחרה... זה קורה: שבי בת העשרה פורצת בצחוק קולני ומעירה את התינוק ששעה שלמה התאמצתי להרדים! אוווווף. כל השלווה השבתית הקסומה מתפוררת בן רגע. היללות הדקיקות שליוו את הסעודה מתחילות שוב לנסר מגרדות את קצות העצבים שכבר שחוקים למדי משעה של ניסיונות הרדמה נואשים.

"למה את לא שמה לב למה שאת עושה?" צעקתי בחרון.

כאן הגיעו כמה מילים ממש לא מחמיאות על רמת ה-אי קיו הגבוהה שלה. ולא נצטט אותן מפאת כבוד האכסניה (ומפאת כבודי). שבי מצמצמה מבוהלת מהמתקפה, ביצעה הערכת מצב זהירה והמשיכה לפנות בשקדנות את השולחן בניסיון למחוות פיוס. (איזה אמא מפחידה וילדה מרצה...)

המשכתי באמירה. כל התרוממות הרוח נגוזה. התינוק בוכה. אני עצבנית. כעסתי. פגעתי. הכול נמעך.

ישבתי רותחת. הכעס פעפע בי מבפנים. איך נהרסה לה שעת העונג במחי צחוק פרוע אחד. יש לי אופי שמתקשה לסלות. במיוחד לבנות עשרה שמאטגרות על בסיס שעתי. שהקשר איתן צריך הרבה ישועות של חום, אהבה, תקשורת נכונה ושאר המילים היפות.

אני מתעלמת מהרתיחה הפנימית לא מסוגלת להתעמת עם עצמי. שבי היא ילדה שמאטגרת אותי במיוחד. התקשורת איתה טעונת משקעים רבי שנים עבורי וודאי גם עבורה. אני מעדיפה להתקדם לגיבורי דוד, ישבעם בן חכמוני, אבשי אחי יואב, 'מה זה שווה?' אני חושבת כוונות תוך כדי, 'אומרת שמות הצדיקים וככה מתנהגת לילדה'. מה לא עשיתי כדי לעזור לשתינו להתקדם למקום טוב יותר? טיפולים רגשיים והעצמה. בתפילות שלי תמיד היא הראשונה ועדיין המצב רחוק מהאידיאל.

המפה השבתית מתבוננת בי בעיני לבן רחמניות ובקבוק היין המרוקן למחצה רומז לי "הסתכלי על החצי המלא עוד יהיה לך נס עם הילדה הזאת".

"הילדה הזאת" מפתיעה אותי ומתיישבת דווקא בסמוך אליי על הספה. שתקתי.

יודעת שאני אמורה לבקש ממנה סליחה על המתקפה.

הפסקתי לגמרי באמירה. הלב שלי כבר לא היה שם בכלל. 'מה שאני הכי צריכה זה נס עם עצמי', חשבתי בעצב. 'להיות רכה יותר, סלחנית. להפסיק להשפירץ זעם בכזאת קלות!'

התינוק דווקא נרדם במפתיע. הבטתי בפניו המלאכות. ופתאום זה קרה מעצמו.

ידי נשלחה מאליה לפניה של שבי וליטפה אותן. לטוף וחזור. לטוף ופייס.

היא לא נרתעה ואני המשכתי. פתאום הבנתי שקורה לי כאן סוג של נס. והיה עוד הרבה ניסים. שמות הצדיקים יכולים לשנות הטבע. זה ודאי. ואמירת שמות הצדיקים באה להזכיר לנו: אתם לא לבד!

בכל מערכות החיים השונות בהם את מחפשת נס גדול או קטן. שימי לבך היטב: יש צדיקים נוראים שכל קיום העולם וכל סמיכתנו ותקוותנו הוא רק עליהם לבד. יש לך את הפרוטקציה הכי טובה שם למעלה.

ובזכות הזכרת שמותם יפתח לנו אור דעת ללמוד וללמד ולשמור את כל דברי תורתם. מי ייתן שנזכה להמשיך עלינו אור קדושתם לזכות ללכת בעקבותם ולדרוך בנתיבותם. לשוב אליך באמת!

טיט ולבנים
על מעשים ורצונות
שבונים עולמות

הרצון - אמצעי או מטרה? / עברית קצרה

מי מאיתנו אינה מכירה את 'מלכת הרצונות'?! כן, זוהי בעלת (ה)שאיפות (ה)גבוהות ו'רצונות ללא הפסקה', שכל העת וגם כעת, הרצון שלה פועל – היא רוצה לבשל, כמה לטייל, חולמת לקנות, שואפת לנקות, חפצה ללכת לרופא, מתכננת לפתוח עסק, כוספת לחייך, רוצה... אך בזה לא תם סיפור החלומות, אולי רק מתחיל, כי הוא חוזר על עצמו לא רק ב'גשם' אלא אף ב'רוח': היא רוצה לברך, שואפת להירגע כשמכעיס, כמה לשמוח, חפצה לא לדאוג, כוספת להתפלל, מתעתדת לשמור שבת, מתכוונת להאיר פנים...

נו, ואז?

מאוד רוצה, מאוד מאוד.

שתפסיק לשאוף ולרצות ותתחיל לעשות!

זו התגובה הטבעית שלנו ל'בעלת הרצונות'. כי באמת, מה שווים רצונות שלא מתממשים? חלומות שלא מתבצעים? אנו מוכנות לקבל רצונות כאשר הם ישימים או מיושמים, מקסימום רצון של חזון (וגם אותו, רק בתנאי שיישמע בר ביצוע) אך רצונות בעלמא?! העולם דוחק ונושף תכל'ס - לעשות, לפעול, להתקדם, ליצור, להצליח. אלה שרק 'רוצים' נשארים להזדנב עם חלומותיהם מאחור...

"אמר רבנו זכרוננו לברכה **שעיקר עבודת ה' הוא הרצון, כי לעבוד ה' אינו יודע מי הוא זה שיוכל לומר שיעבוד ה' יתברך, ואפילו מלאך ושרף אינו יכול להתפאר שיוכל לעבוד ה' וכו', רק העיקר הוא הרצון לה' יתברך.** וכן דיבר מזה רבנו זכרוננו לברכה כמה פעמים בכמה לשונות, **שהעיקר הוא הרצון והכיסופין, שירצה ויכסוף תמיד ברצון חזק לעשות רצונו יתברך באמת. ואם אף על פי כן אינו זוכה - מה לעשות? ויתגבר לבלי להפסיק ולבטל הרצון, חס ושלום, רק ירצה יותר ברצונות חזקים יותר ויתגבר ברצון חזק וכיסופין גדולים לה' יתברך תמיד בכל עת לעולם ועד, כי העיקר הוא הרצון.**" (לקוטי הלכות ערב ג')

הרצון – עיקר? הוא המטרה?! כיצד זה יתכן?

רבנו אכן משנה לנו את התפיסה, 'מהפך' את ראשנו (בחזרה לנקודת המקור) ואומר: כן, **"העיקר הוא הרצון והכיסופין, שיהיה כוסף תמיד אליו יתברך. ובתוך כך, מתפללין ולומדין ועושין מצוות"** (שיחות הר"ן נ"א). כאשר יש לנו כיסופים אל ה', הם אלו שמביאים אותנו לעשות רצונו, והשמחה והסיפוק מקיום רצונו, מעוררים בנו יותר את תחושת החיבור אליו, שמביאה אותנו שוב ל'עשות רצונו ולעובדו בלבב שלם', הממלאים בעונג ותשוקה להתקרב אליו וכן הלאה. מצוות הנעשות מתוך רצון להתחבר אל ה', מקבלות ממד של שמחה, נותנות סיפוק, משמעות וערכיות, מקשרות אותנו אליו.

אם תכליתנו בעולם היתה המעשים, מוסיף ומבאר רבנו, הרי שאז, גם אם היינו, למשל, בוררות אורז, מכסות את הראש או נמנעות מהדלקת אור בשבת, ב'שיא' שהיינו חושבות שאנו יכולות: בדקדוק ודיוק רב, ברמת חיע, אימה, חיל ורעדה, יראה ורוממות, או מתוך שמחה ורגשות קודש, עונג והתעלות, עד כלות כוחותינו...

היתכן לומר שזה מספיק?! הרי ה' כל כך גדול, נעלה ומרומם מעל כל פסגת מאמצים, כמה שנעמול, יהיה זה אולי כמו לתת עשר אגורות למיליארדר. מוכרח לומר, אם כן, שעיקר מטרת ביאתנו לעולם היא כפי שמפרש ר' נתן

כדי שתזכה נשמתנו, לרצונות חזקים אמיתיים לה' יתברך, עד שתזכה להיכלל כביכול ברצון של ה', שזוהי תכלית שלמות המעלה שבה רצה ה' יתברך לזכותנו (לרצות את ה' וממילא לרצות את רצונו), "לעשות רצונך אלוקי חפצתי".

ישנם שני סוגי רצונות עיקריים והם: 'רצון כללי' ו'רצון פרטי'. 'רצון כללי' הוא רצון של השתוקקות לה', כיסופים וערגה להיות קרובים אליו, שהוא חלק באמונה. ואילו 'רצון פרטי' הוא חשק לקיים מצווה מסוימת או כמיהה לשפר איזו מידה. ועלינו ללמוד לאחד את שני סוגי הרצונות: לעורר את ה'רצון הכללי' אל ה', אך לצמצם אותו ל'רצון פרטי', כדי שלא יהיה ב'דיבוי אור'. ובתוך ה'רצון הפרטי' להכליל את ה'רצון הכללי', כדי שהמצווה או ההימנעות מהעבירה תיעשה עם לב וחיבור לה'.

כמו בן האוהב את אביו וחפץ לשמחו ולכבדו, כאשר ימלא רצונו של אביו מתוך תשוקה אליו, יעשה זאת בעונג ובתחושת זכיה. אך לעיתים מרוב היותו עסוק בעשייה עבור אביו, עלול הוא לשכוח את הרצון הפנימי שהניע אותו לפעול: רצונו את אביו.

אמנם ודאי שעלינו לקיים מצוות, להשתפר במידות ולהימנע מעבירות, שהרי זהו רצונו של ה', אך עלינו לזכור ולהזכיר לעצמנו את רצונו הפנימי הבסיסי, רצון הפועם בליבו של כל יהודי: 'רוצה את ה', שואף לשוב אליו, כמה לקרבתו'. ומתוך אהבתנו ורצונו אליו, (אנו חפצות) לעשות רצונו.

עצה ללבות את ה'רצון הכללי' אל ה', היא על ידי שירות ותשבחות אליו, בשימת לב אל מילות פסוקי התפילה, תהילים ועוד, המעוררים את רצונו אל ה'.

וגם אם לא זכינו ליישם את רצונו של ה', איננו בורחות או מחליטות ש'זה לא בשבילנו' כי לפני ואחרי הכול, הוא אבא שלנו...

תפילה לשמחה

מְרָא דְעֵלְמָא כְּלָא, שְׂמַחַת יִשְׂרָאֵל, שְׂמַחַת

נְפִשׁ עַבְדְּךָ, כִּי אֶלֶיךָ ה' נִפְשִׁי

אֲשָׂא, זַכְנִי לְהַשִּׁיג בְּאַמֶּת

דְּרַכֵּי הַשְּׂמֵחָה הָאֲמִתִּית,

בְּאִפְסוֹ שְׂאֲזַכֶּה לְחִטּוֹף הַיְגוֹן

וְאֲנַחָה לְתוֹךְ הַשְּׂמֵחָה,

לְהַפִּיךְ כָּל מִינֵי עֲצָבוֹת וַיְגוֹן

וְאֲנַחָה לְשְׂמֵחָה... וְעַל יְדֵי זֶה תִּשְׂמְרֵנִי

וְתִצְלִינִי מִכָּל מִינֵי חֲלָאִים וּמְכַאֲבִים וּמְחֹשִׁים בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחֵי נִיּוֹת, אֲשֶׁר כָּלֵם בְּאִים עַל יְדֵי מְרָה שְׁחָרָה וְעֲצָבוֹת חֶסֶד וְשִׁלּוּם. וְתִרְפְּאֵנִי אוֹתִי וְאֵת כָּל עַמּוֹךְ יִשְׂרָאֵל, וְתַחְלִימֵנִי וְתַחְיֵנִי עַל יְדֵי שְׂמֵחָה וְחֶדְוָה שְׂתִמְשִׁיךְ עָלַי תְּמִיד, אֲשֶׁר מִשֶּׁם כָּל הַרְפּוּאוֹת שֶׁל כָּל מִינֵי חֲלָאִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי שְׂמֵחָה הִיא עֵקֶר חַיִּית הָאָדָם, רְפָאנוּ ה' וְנִרְפָא, הוֹשִׁיעֵנו וְנוֹשְׁעָה כִּי תַהֲלִתֵנוּ אֵתָהּ, וְהַעֲלֵה אֶרְכָּה וּמִרְפָּא לְכָל תַּחֲלוּאָנוּ וּלְכָל מְכַאֲבֵינוּ וּלְכָל מְכֹחֵינוּ, רְפּוּאוֹת הַנֶּפֶשׁ וּרְפּוּאוֹת הַגּוּף. וְאֲתַחֲזֵק בְּשְׂמֵחָה גְדוֹלָה בְּכָל עֵת בְּכָל מִינֵי דְרָכִים וְנִתְיָבוֹת וְעֲצָבוֹת וְתַחֲבִילוֹת שְׂאִפְשֵׁר לְשְׂמַח אֵת הַלֵּב עַל יְדָם, הֵן עַל יְדֵי הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שְׂאִנִּי מוֹצֵאוֹת בְּעֲצָמֵי עֲדוֹן, הֵן עַל יְדֵי מְלֵי דְשִׁטּוֹתָא, לְשִׁנוֹת אֵת טְעָמֵי וְלַעֲשׂוֹת עֲצָמֵי כְּשׁוֹטָה, וְלַהֲרַגִּיל עֲצָמֵי בְּמֵלֵי דְבִדְחֻתָא כְּדֵי לְבוֹא לְשְׂמֵחָה שֶׁהִיא עֵקֶר הַקְּדוּשָׁה וְעֵקֶר חַיִּית הָאָדָם...

לשמוח בכאילו - ולזכות בוודאי

איך זוכים להמשיך קדימה כשהאמונה נעלמת לי והניסיון רק מתגבר? איך אצליח לדלג מעל המכשולים ולזכות בגדול? רבנו נחמן מספר לנו על איש עני שמצא אבן טובה ורצה למכור אותה אך זו נעלמה. צללה במצולות ים ואבדה לעולמים. במקום להיכנס לצער ועוגמת נפש, להתבלבל ולהיבהל ממצבו העגום, החליט העני לעשות עצמו שמח. להתנהג כאילו האבן עדיין מצויה אצלו והכול בסדר. ומספר רבנו נחמן שבזכות זה שהחזיק מעמד בשמחה ולא נפל לעצבות, קיבל העני כפל כפליים, הרבה יותר מאשר אם היה מוכר את האבן הטובה.

רבי נחמן הכניס בנו כזאת אמונה שהעולם הזה לא יוכל להטעות אותנו. הוא החדיר בנו כאלו דיבורי אמונה שיכולים לחזק את נפשותינו. אך זאת צריך לדעת: כשמגיע ניסיון הכול מתפוגג ונעלם.

מה אני עושה עכשיו? נראה לי שלא שומעים אותי מהשמיים. הדעת נעלמת לי. האמונה הבהירה מטשטשת. פתאום מתגברות בתוכי מידות שאינן טובות. ואין לי מושג איך אני עוברת את הניסיון הזה...

רבנו נחמן מלמד אותנו: כשמגיע ניסיון, דעי לך שאת צריכה לעשות עצמך כאילו את בשמחה. תמשיכי כרגיל, כאילו הכול בסדר, כאילו את חזקה באמונה גם עכשיו. תגידי לעצמך דיבורים פשוטים שיחזקו אותך: הכול בהשגחה, הכול טוב, הכול נפלא! ממה שעובר עלי יצא רק טוב. אמתין בסבלנות והשם יעזור! ואומר רבנו נחמן: אם תמשיכי להיות בשמחה למרות הכול, תסיחי דעתך מהניסיון ותתחזקי בחשיבה טובה על הנהגת השם הנפלאה עלייך - את תנצחי אותו! עם 'הכאילו' הזה את תהרגי את היצר הרע.

כי היצר הרע מנסה למצוא אותך ריקה מכול וכול. הוא מחכה למצוא אותך מבולבלת ודואגת וכך להפיל אותך. אך כשאת מתפקדת כרגיל, מחייכת כאילו כלום לא קרה, ממשיכה לצעוד על הגשר הצר בביטחון גמור בהשם - אין לו מה לעשות איתך. הוא פשוט עוזב אותך ומסתלק! וכמו העני בסיפור, את תזכי בכפל כפליים! גם תעברי את הניסיון בקלות ולא תתגלגלי מכל המדרגות כמו שהוא תכנן לעשות לך, וגם תעלי מדרגה. כי כשאת מחזיקה מעמד בשמחה בתוקף הניסיון זה החותמת על האמונה שלך! יהי רצון שנזכה להחזיק מעמד בתוקף הניסיונות, ולזכות לחותמת הקדושה על האמונה שלנו. אכ"ר.

להצטרפות לקו השמחה והאמונה

של הרבנית סיגל בנין וכן לקו השמחה

ניתן לפנות ל: 052-7680969

עמלק - הסתלק! / ק. רחובי

שוב הוא הגיע, מכחכח בגרונו, משמייע דעתו, ברבן, צעקן וזקן. כ"כ זקן! שוב הוא הגיע, הגיע למכור. יפיץ סחורתו לכל מי שרק מוכן לשמוע. יש קונים, יש מוכר, יש לו גם זמן שבו הוא מתגבר. א קיצער, אם לא תפסת אותו על ההתחלה, הוא "ברבר" לך ויוציא אותך מסכנה: "אין לך סיכוי", "לעולם לא תשתני!", "המצב אבוד, ולך זה כל כך אופייני". לבוש הוא כובע רחב שוליים, מגדל יבנה לך עד השמיים. קובייה, קובייה, עובדה אחר עובדה. והכל שריר יציב וקיים. הו, לזאת את כבר לא מוכנה. נשימתך קצת נעתקת בזמן שרוח הסערה מסביבך מתהדקת. את יודעת. הוא רוצה אותך עיפה, יגעה וחלשה. בשפתיים סדוקות את לוחשת תפילה: "אל תשליכני לעת זקנה", מנסה לאחוז בקצה חוט, להיזכר במטרה. אך נדמה לך שאת הכול כבר שכחת... ולפתע הפתעה! מתנערת: "אתה יודע מה? בדיוק נזכרתי שהצדיק אמר שבשכחה יש מעלה גדולה. אז זהו! מצדי אין שיתוף פעולה. מצטערת!".

"ככה?!" הוא מזדעק. עוד רגע קט והוא מאיים לבלעך.

"לא, אל תדאג. אני זוכרת, בוודאי! פשוט זוכרת לאו כלום (אני גם יודעת שאני לא יודעת כלום...), איזה יופי, עוד נשימה אחת עמוקה ואני מתחילה להרגיש קצת רוח חיים, ואולי אפילו אריכות אפיים. כן, זהו. הכול זמני וזאת היא יראת השמיים. לעיתים לעצום עיניים ולשכוח. לשכוח מכל ההיסטוריה המעטירה ו"תשכח מזה, את הסחורה שלך אני כבר לא קונה!". באופן מפתיע הוא מסתובב לאחור עם הזנב מקופל בין הרגליים ונעלם תוך שהוא משמייע יבבת כניעה. ולך נשאר רק להביט לשמיים ולחייך. להיוולד מחדש ולדעת שהשם יתברך מלא רחמים תמיד.

כי כל הנפילות שבעולם הם מזקנה דסטרא אחרא, שנדמה בעיניו שכבר נזקן בחטאיו ובמעשיו שרגיל בהם עד שאי אפשר להשתנות עוד. אבל באמת, כל זה הוא מעשה בעל דבר בעצמו שהוא זקן דסטרא אחרא כי נקרא "זקן וכסיל" ורוצה להפיל את האדם לידי זקנה ותשות כוח. על כן, צריך להתחזק ולהתחיל בכל פעם מחדש להזכיר את עצמו בהשם יתברך בכל עת ובכל שעה ולשכוח לגמרי כל מה שעבר עד הנה. ואל יסתכל על שום בלבול וחלישות הדעת כלל. וכל זה הוא בחינת אריכת אפים, שצריך להאריך רוחו לעבור על כל הבלבולים והמניעות ולא תקצר רוחו מכל מה שעובר עליו, רק יתחזק בהשם יתברך בכל מה שיוכל כי השם יתברך מלא רחמים בכל עת... (ליקוטי הלכות, הלכות תפילין ה')

דרושה אישה - קבצנית קדושה

דרושה אישה בעלת יראה שלא בכל משקיעה ראייה אישה קבצנית.

כלומר, אישה רצינית.

שתי עיניים עוצמת

מלקטת פירור אל פירור

ומחתיכת טוב יוצרת הידור

דרושה אישה זקנה אך תינוקת

זקנה בסבלנותה ובאמונתה

שוכחת כל פרט שלא מיטיב עם סביבתה

תינוקת בהתחדשותה, בשמחתה

ואף אפיים יודעת ומאריכה.

דרושה אישה כל כך טובה שלקרובים לה מעניקה

חיים ארוכים במתנה.

"ובקאמת הוא צריך לידע ולהאמין"

שבכל יום בכל עת ובכל שעה יש כח בהאדם

להתחדש ולהיות נעשה פבריה חדשה ממש...
(משיבת נפש ו')

ה' נמצא כאן / ח. כפ"ן

רבנו נתן לנו דרך להתמודד עם כל בעיה שיש לנו: לבקש מה! החיים לא קלים, אין אדם שאין לו רופא, מטפל רגשי, קבוצת תמיכה, כדורים או ויטמינים למיניהם. כל אדם עובר קשיים בחיים. יש נשים שמקנאות, תמיד חושבות: לפלונית יש חיים מאושרים! אני רוצה להיראות כמוה: אמא מושלמת, אישה אידיאלית, נראית טוב, תמיד מחייכת, רואים אותה הולכת לה בנחת עם בעלה... נס שאת לא יודעת מה עובר על האישה הזאת. אם היית יודעת - לא היית רוצה להתחלף איתה. אישה מציצה מהחלון על הדשא של השכנה וחושבת: "אצל פלונית הכול קסום כל כך", זה לא נכון. העולם הזה מר מאוד. כל אחד חווה קשיים וסבל, אלא אם כן הוא זכה להתקרב לצדיק. ואנחנו זכינו והתקרבו לרבנו שמלמד אותנו: שום דבר הוא לא סוף העולם, השם נמצא פה, בתוך הצרה שלך, נמצא אצלך בבית. דברי איתו וכך תרגישי טוב יותר. הבעיה שאנחנו חושבות שהשם נמצא אי שם הרחק, לכן מעדיפות לנסוע לאיזשהו מקום מרוחק ולבקש מרב או מרבנית שיתפללו עבורנו, מאשר לפתוח את הפה ולבקש מה! מה הפתרון? תכניסי בליבך אמונה, תשירי לעצמך: "אין עוד מלבדו, מלוא כל הארץ כבודו, הקדוש ברוך הוא הוא מלך ואני עבדו". תחדירי בליבך: השם פה, הכול זה השם, הוא איתי עימי ואצלי, הוא מצפה שאדבר אליו. כל מה שעובר עליי מגיע ממנו והכול הוא עושה. כך תוכלי לבקש ממנו כל מה שאת צריכה. כשאת קמה בבוקר, אחרי ברכות התורה, כדאי שתאמרי את שלושה עשר העיקרים של 'אני מאמין'. ולפחות את ה'אני מאמין' הראשון. כך תחדירי בליבך: ה' עושה הכול. הוא מנהיג הכול. אני בידיו של ה'. וברגע שתהיה לך אמונה חזקה את תתחילי לבקש ממנו כל דבר בעודך יושבת בביתך אחרי ארוחת בוקר טובה, משקה מפנק וכו'... שבי עם 'רשימת תפילות' שתכניני לעצמך ותעברי על הכול. תבקשי מה' על מה שצריך לארגן ועל מה שצריך לסדר.

בתו של רבנו הגיעה פעם אל אביה בכייה: אין לי משרתת! במושגים של ימינו - אני צריכה מנקה טובה! שאל אותה רבנו: ביקשת על זה ביום חופתך? זה מה שרבנו מלמד אותנו: "ביקשת על זה?" אין הכוונה שתישברי ברוחך שלא ניצלת את יום החופה... תנצלי את היום, את העכשיו. כל דבר שחסר לך, רגע: ביקשת על זה? תבקשי מה' על כל דבר שאת צריכה. תבקשי מה' שתהיה אהבה בינך לבין בעלך. כשיש אהבה - כל הבקשות ברשימה כבר לא רלוונטיות. כשאת אהבה כל דבר קטן מעצבן: למה הוא אוכל ככה? ולמה הוא הולך ככה? ומה הוא מזיז כיסאות? אבל באמת הבעל הוא לא הבעיה, לא הוא האשם. תגידי להשם: השם, תעזור שאהיה אישה שמחה, שתהיה אהבה בינינו וכך גם תתפללי על ילדיך. יש נשים שרואים אותן כל בוקר יוצאות ומשקות שורה של אדניות פרחים, ויש גם נשים אחרות - שמשקות את הילדים שלהן. תשקי את הילדים שלך בתפילות. תבקשי מהשם, תבכי אליו: ה' אני רוצה ילדים צדיקים, יראי השם, תבקשי מהשם שתצליחי להשקות את הילדים במילים טובות ואוהבות. שתקדישי להם זמן, שתחזקי ותעודדי את רוחם. מתנה נפלאה שכזאת קיבלנו מרבנו: לבקש מה' ולדבר איתו, הבה נשתמש בה, וכך נזכה לחיים מאושרים.

לקו לנשים ובנות: 079-7040069

לחיוזק באימייל: rabbirothhebrew@gmail.com

ח. כפ"ן תחנת רענון לאשת החיל

"בתוך כך בא נשר גדול
ודפק על המגדל, ואמר להם.
חדלו עוד מלהיות עניים!
שובו אל האוצרות שלכם,
והיו משתמשים

באוצרות שלכם."

רחל הנשר והאוצרות

היי חברות, מה שלומכן? כאן רחל מהמטבח באהבה. היום אין לי מה לבשל! אבל באמת, אין לי מה לבשל! אני פותחת את המקרר ואת הארונות לסירוגין וטורקת אותם בקצב. כלום לא קורה. החלק האחראי על הקולניריה במוח בבלאק אאוט. לא מתפקד. שוב אני ניגשת למקרר בווהה בתכולתו שבוהה בי בחזרה בעיני קישוא וגזר עגולות. סוגרת עליהן. בורחת מהזירה על מנת לחזור אליה ו... האינסטינקט קיומי- אנושי המולד של חיפוש אחר האוכל מריץ אותי לפתיחה מחודשת. לא נעים. כבר גובל באובססיה...

אגב, מחקר פרטי שערכתי חשף כי תכולת הארונות והמקרר אינה מתחדשת מידי פתיחה. אני מרבה לשנן לילדי: "המקרר אינו חלון נוף! הוא לא משתנה כל פעם שפותחים אותו" ("פתגמי רחל" רב מכר נוסף בדרך לה"ל), אבל הלחץ ותחושת האין משכיחים ממני את הכלל החשוב.

"אין כלום בבית", אני נושפת בלחץ. "למה הוא מצנזר לי את הרשימות, למה?"; מקוננת על האחראי למחדל. אם הוא היה קונה כל מה שאני מבקשת הכול היה נראה אחרת. השעון מתקתק. הגז נטול סירים. "היום נאכל לחם עם ממרחים" אני מנסה לשקר לעצמי. עוד מעט קולות 'הלילולו' של הסעות מזמרות תחת חלוני ואני אנה אני באה?

בהבזק של רגע אני מאתרת את קופסאות הטונה. מערבלת אותן בסערה לקציצות עם ירקות. מוסיפה אורז לתוספת, וזהו. הנס היומי קרה. יש ארוחת צהריים!

כל הנ"ל בתוספת קנייה מכובדת בלתי מצונזרת לא מונעים ממני ביום המחרת לשאול את עצמי ואת בני הבית שוב: "וכי תשאלך עצמך לאמור מה נאכל מחר???"

וזו רק סוגיית האוכל. מה עם תסמונת ושתי (את הכל כבר לבשתי!)

מכירות את "אמא אין לי מה ללבוש"? המשפט מימי חוה אמנו. איך יודעים מתי התינוקת הפכה לילדה? מהיום בו היא יודעת לומר במנגינה המתאימה: "את זה כבר לבשתי! ואמממא! אין לי מה ללבוש!!!!"

ואת?? מכירה את השלב המדהים הזה בו את מוצאת את עצמך מתארגנת ליציאה שדורשת קצת יותר השקעה? החדר מלא פרטי לבוש בתצוגות שונות ומכל השפע הזה אין, פשוט אין לך מה ללבוש? זו יכולת מופלאה של העלמה. הכול הופך לאין. ביטול גמור כבר אמרנו?

גם בזירת כוחות הנפש והכישורונות זה קורה: את מתמודדת נואשות עם קישוט עוגה. רוצה שיצא 'וואו'. ולמרות כל המאמצים והפטנטים שעובדים לכולם חוץ ממך, עלייך לגייס את כל הדמגוגיה שלך ולהסביר לילדים שתוהים מדוע עוגת הסמיילי נראית כמו סמיילי בהתקף חרדה, את יופיה הנסתר של העוגה: "ילדים אצלנו צניעות זה עיקרון מקודש. אנחנו מסתירים את היופי שלנו פנימה!" בליבך את חושבת: אם רק היה לי קצת מכישורונה של יעל חברתי שאופה עוגות מעוצבות, האח! איזה עוגות היו יוצאות לי!

והנה מגיע הנשר הגדול. הוא אינו נושא בכנפיו משלוח קסום של ארוחות מוכנות וגם לא ביגוד לילדים ולך. הוא רק אומר לך: יקרה, חדלי לך מהיות עניה שובי אל אוצרותיך והיי משתמשת בהם.

זה הולך על ה כ ו ל! על בגדים ועל אוכל, על כוחות ועל כישורונות. אין מי שאין בה אוצרות! חדלי לך מהיות עניה ולחשוב אין לי! אין כוכביות או אותיות קטנות. יש לך אוצרות, היי משתמשת בהם!

<p>100 עלונים הוקדשו לרפואת הילדה חנה שושנה בת מרים מירל בתשח"י</p>	<p>עיצוב העלון מוקדש לרפואת אסתר בת שרה וישי עמרם בן אודיה אסתר בתושח"י</p>	<p>נתרמו 100 עלונים עבור שחר ברכה בת מרגלית לשמירה והצלחה</p>
<p>נתרמו 100 עלונים לשמחת הלב לילפ.</p>	<p>נתרמו 100 עלונים לעילוי נשמת ליאורה ב"ר תנחום</p>	<p>60 עלונים נתרמו לרפואת בן ציון בן עופרה שיח' לישועה מהירה ורפואה שלמה בתשח"י</p>
<p>נתרמו 100 עלונים להצלחה בתורה ובלימוד לאברהם פ'</p>	<p>א' מרחובות תרם 300 עלונים לרפואת סימה שמחה בת זמילה ומשה בן בידה.</p>	<p>נתרמו 50 עלונים לדיווג הגון עבור חנה בת לאה ורה</p>

ותיק החושך יוצאת לה

קרן אור

קאנה לאויתית
הואירה לנצח נצחים...

קרן הוברט במופע מלא לנשים
המשלב ריקוד ומשחק.
מופע אישי, מצחיק ומרגש
על החיים... ועל הכיסופים...
(מומלץ ע"י נשות חינוך)

להזמנות: קרן - 054-8478058
כתובת: AMITHUBERT148@gmail.com

קישורית
שירותי רשת מאושרים

שירותי מחשב בשירות מלא
(בין השעות 10:00 - 17:00)

שירותי מחשב בשירות עצמי
(כל שעות היזום)

הדפסות צבע והזכרות

קישורית | 04-833-85-30
הרצל 20 - מרכז רסקו צפת
לשליחת מסמכים: a7679631@gmail.com

חבילות כלולות

עכשיו טסים לאומן

מגוון חבילות סופ"ש לאומן במחירים חסרי תקדים

הכל כלול: \$410

- < טיסות > נסיעות פנים
- < לינה במלונות מפוארת
- < ארוחות וסעודות שבת
- < ביטוח רפואי אוקראיני

לא כולל כבודה | ט.ל.ח. | מגוון אפשרויות לשדרוגים
ניתן להזמין כרטיס טיסה בלבד

מוקד הזמנות: 02-6338444
www.ntours.net | info@ntours.net

נתיבים טורס
משה נפאל קורה לרז

שירות ומקצועיות | לינה וארוחות | נסיעות פנים | קבוצות מאורגנות | קברי צדיקים באירופה | סיסט ולב העולם | סניף ראשי - ירושלים: עבודת ישראל 1 | בני ברק: רבי עקיבא 62 | ביתר עילית: המגיד ממעוריעש 71

תודה לחברת נתיבים טורס על תרומתה להדפסת 400 עלונים

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון באיזור מגוריך
צרי קשר ב: 050-411-6096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM